

benim-küçük- gözlerimden

"Bu kitabın sayfalarından ayrılan
noktaları bir zurgun hayvanlara
cömertçe verdiğim için yazılmıştır"

Ceviri: Hazal Gül

emilio ortiz
pulido

pörtakal

1

“ELVEDA BARINAK, ELVEDA!”

Sabahları severim; hep yeniliklerle gelirler. Bu sabah arkadaşlarımdan bazıları miskinliklerinden henüz ayılamamış, bazıları ise gürültü yapmaya çoktan başlamıştı. Ben her zamanki gibi ilk uyananlardandım. Yorgun değildim, tembellik yapasım da yoktu. Uyandığımda güneş henüz doğmamıştı ama zindeydim.

Bir kapının açıldığını duydum. Ana giriş kapısı olmalıydı. Sonra bir kapı daha... Bu da kafesimin bulunduğu koridorun kapısı olmalıydı. Bugün sıra dışı bir şeyler vardı.

Normalde insanlar barınağımıza geldiklerinde belirli bir düzen içinde hareket ederdi; öncelikle -ve doğal olarak- girişe en yakın kafesleri ziyaret eder, sonra sıraya göre devam ederlerdi. Oysa bu kez girişe yakın kafesleri atlamışlardı. Özellikle ziyaret etmek istedikleri bir kafes var gibiydi. Adımları kararlıydı.

Ardından önce Jeremy'nin, sonra da Margaret'in sesini duydum; kalbim mutluluktan yerinden çıkacak gibi oldu.

“Haydi Cross, bugün özel bir gün olacak.”

Barınağımızda bu cümle -diğer barınakların aksine- olumlu bir anlam taşırdı, biliyordum. Demek istediğim, bu cümle sıkıntıya düşeceğimiz bir duruma işaret etmezdi. Ben de heyecandan yatağımı dişlemeye başladım. Kuyruğumu zapt etmekte zorlanıyordum, adeta benden bağımsız harekete geçmişti.

Jeremy tasmamı takıp, “Haydi Cross, dostlarınla vedalaş artık,” dedi.

Margaret bize bakıp güldü. Drimm’e yaklaştım. Burnunu kokladım. Drimm dişi, siyah bir labradordu. Nasıl da çekiciydi! Kısır olabilirdim ama aptal değildim. Çevremde ne var ne yoksa kokladım. Sanki burayı bir daha görmeyeceğimi hissediyordum; bir daha koklayamayacak, bu yere bir kez daha adımımı atamayacaktım. Kafesin kapısı arkamdan kapandıktan sonra bu barınağa bir daha dönmeyecektim.

Ana giriş kapısı -tam da beklediğim gibi- sertçe kapandı. Kapıyla beraber hayatımın bir dönemi de öyle... Oysa zaman zaman sıkılısam da barınaktaki hayatımdan hiç şikâyetçi olmamıştım. Kendi cinsimden olanlarla bir arada yaşamak güzeldi.

Beni okul minibüsüne bindirdiler. Bu minibüse, her sabah, antrenmanlarımıza gitmek için binerdik. En yakın beş arkadaşım bu antrenmanlarda tanışmıştım; kimiyle şehir içinde aldığımız derslerde, kimiyle de tuvalet eğitiminde oyun oynarken.

Minibüs yolculuğu uzun sürmedi. İçeriden nereye gittiğimizi göremiyordum ama şehre gitmediğimizden emindim.

Derken minibüsün arka kapısı birdenbire açıldı ve işte karşımda Margaret ve yüzünde kocaman bir gülümseme. Margaret’ın hemen arkasında öğrenci yurdunun binası uzanıyordu. Jeremy arkadaşlarımdan birine tasmamı taktı. Sonra beraber gittiler.

“Gel bakalım oğlum, sahibiyile tanışacak ilk köpek sensin.”

İçimde birdenbire garip duygular çörelendi. Sanki varlığımın en derininde karanlık bir gizem çözülmeye başlamıştı. Oysa şimdiye dek yaptığımız tüm o şeyleri neden yaptığımızı hiç sorgulamamıştım.

İçimde aniden başlayan o doğal çözülme gizemli olduğu kadar güzeldi de. Giderek genişliyor ve her şeyin anlam kazanmasını sağlıyordu. Anlamıştım; bugün benim için çok önemli ve ger-

çekten de özel bir gün olacaktı. Bugüne kadar her şey bir oyun gibiydi. Şimdi ise daha iyisine, hatta en iyisine sıra gelmişti. Bu, olağanüstüydü.

Ardımda bıraktıklarımı düşününce bir duygu daha sardı içimi. Bu, bildiğim bir duygu değildi. Ne kafamda ne de kalbimde örneği vardı.

Yaşadığım yeri ve köpek dostlarımı bir daha göremeyeceğimi hissediyordum. Bundan böyle bambaşka bir yaşamım olacaktı. Bir düşünce seline kapılmıştım ama aklımın kuytularından çabucak çıktım ve arkadaşlarımı koklamaya başladım. Kendi ırkımdan olana yaklaştım önce, erkek bir golden retriever'a. Poposunun kokusu tanıdık değildi. Daha önce tanışmamıştık, eminim. Yoksa hatırlardım. Hatıralar konusunda zihnim çok iyidir. Hele bu türden kokuları asla unutmam.

Hemen sonra başka bir golden, benden biraz daha ufakça, boynumu koklamaya başladı. İkimiz de neşe içinde kuyruklarımızı sallıyorduk. Derken, her zamanki gibi, bacaklarımız birbirine dolandı. Bir patimi boynuna yaslayarak onu yere devirmeye çalıştım. Bu, oyuna davet demektir. O da karşılık verdi. Diğer dört arkadaşımız da bize katıldı. Biz boğuştuğumuz tasmalarımızın metali minibüsün zeminine vuruyor ve çıkardığımız gürültü muhtemelen dışarıdan bile duyulabiliyordu.

Bir anda oluşturduğumuz kuyruk, pati ve burun düğümünden kendisini ilk kurtaran dişi ve beyaz bir labrador oldu. Sonra bir nevi esrime hâline girip kendi etrafında dönmeye ve kuyruğunu ısırmaya başladı.

Arkadaşlarımdan biriyle birbirimize muzır bir bakış attıktan sonra dişi labradorun üzerine atladık ve o bizi, biz onu dişlemeye koyulduk.

Kargaşa iyice büyümüştü. Yerimiz dardı ama bize yeterdi. İçimizden ikisi havlamaya başladı. Sonra biz de... Mutluyduk. Bir an durup dişi labradorun poposunu kokladım. O zaman onun

Mani olduğunu hatırladım. Onu aylardır görmüyordum. Benim için o anda oyun bitti. Donakaldım.

Yaşamımın eskisi gibi olmayacağı gerçeği ve melankoli beni tekrar sardı. Mutluluğun yerini hüznün, endişe ve belirsizlik aldı. Kendi cinsimden olanlarla birlikte sürdürdüğüm hayatın sonuna gelmişim işte. Yeni hayatım beni tatmin edecekti, biliyordum ama alıştığım hayatı terk ettiğimi düşünmek başımı döndürüyordu.

Birdenbire beynime adrenalin ve hüznün hücum etti. Belki de küçük bir köpek olmaktan çıkıp yetişkin bir köpeğe dönüşüyordum? Bu ikisi arasındaki sınır şimdilik pek sevilecek gibi değildi.

Diğer yandan kendimi özel hissediyordum. Diğer köpeklerin, sokakta sahipleriyle dolaşanların örneğin, hayatları farklıydı. Varoluşları bambaşka bir biçimde yapılanmıştı. Hayatları sıradandı. Küçük ya da yetişkin olmaları fark etmezdi; hepsi evcildi. Bizim gibiler ise hayatlarını devreler hâlinde yaşıyorlardı. Bu konuda insanlara benziyorduk.

Onlar da küçüklük dönemlerini oldukça rahat geçiriyor, sonra ilkokula başlıyorlar; daha sonra ortaokul, lise derken üniversite hayatları başlıyor. Yetişkin olduklarında ise sıkı bir çalışma faslına giriyorlar. Biz rehber köpeklerin hayatı da benzer şekilde ilerliyordu. Aramızdaki en büyük fark bizim işimizin garanti olmasıydı. Şu iki ayaklı yaratıklar amma da garipler. Bize iş garantisi verirler de kendi işlerini garanti altına alamazlar.

Ani bir dil darbesiyle derin düşüncelerimden uyandım. Mani burnumu ve gözlerimi yalamaya başlamıştı. Bana veda ediyordu. Minibüsün kapısı yeniden açılmıştı. Bu kez Jeremy'ydi gelen. Heyecandan kalplerimiz yerinden çıkacaktı. Mani'nin sırasıydı. Jeremy tasmayı Mani'nin boynuna geçirirken o da mutluluktan Jeremy'nin kolunu hafifçe dişliyor, gömleğini yalıyordu.

Ben de mutluydum. Kuyruğum neşe içinde sallanıyordu. Ama minibüsün kapısı kapanınca mutluluğum silindi. Kulaklarımı kaldırdım, sessizliğe büründüm ve Mani'nin heyecan içinde uzak-

laşmasını dinledim. Ardından hafifçe ağlamaya başladım. Veda yüzünden mi, yoksa götürülen ben olmayışımdan mı ağlıyordum?

“Git dostum, git. Yakında görüşürüz. Belki sahiplerimiz tanışıyor ve bizi bir çocuğu bekler gibi bekliyorlardır. Yürü dostum, yürü. Ama beni de bekle. Yakında geleceğim.”

Diğer üç arkadaşımın da çok mutlu olmadığını gördüm. Aracın arka tarafına sinmişlerdi. Ben de kapının hemen dibine uzandım. Sıradaki ben olabilir miydim?

Jeremy'nin kokusunu ve sabahın serinliğini ciğerlerimde hissetmem uzun sürmedi.

“Hey, Cross! Bakıyorum da gitmeye hazırsın?”

Hemen doğruldum. Her zaman heyecanlı bir köpek olmuştumdur. Kendime engel olamadım ve iki ayağımı minibüsün dışına uzattım. Tasmamı Jeremy değil de başkası takacak olsaydı iyi bir azar yiyebilirdim. Nasıl olduğunu anlamadan dört patimi de asfaltın üzerinde buldum. Tasmam boynumdaydı. Sonunda minibüsten inmiştim!

Fırsattan istifade ederek minibüsün altını ve egzoz borusunu koklamaya başladım. Keskin ama çok sevdiğim bir kokuydu bu. Jeremy derhâl hafifçe tasmamdan çekerek koku ziyafetimi yarıda kesti.

Okul yurduna doğru yola koyulduk. Bu binada öğrenci insanlar uyuyor, yaşamlarını burada sürdürüyorlardı. Rehber köpeklerin gelecekteki sahipleri olarak onlar da kendi antrenmanlarını yapıyordu.

Bu bina, tıpkı barınağımız gibi, geniş ve kapalı bir alana yayılmıştı. Buraya daha önce girmiştim ama resepsiyon ve bir çalışma odasından fazlasını görmemiş, öğrencilerin uyuduğu odalara ise hiç yaklaşmamıştım. Binanın içinde bir de yemekhane olmalıydı. Buraya girdiğim zamanlar içeriden yemek kokuları alırdım. Umut-suzca etrafı koklamaya başlar fakat yemeğin izine rastlayamazdım.

O gün içinde bulunduğum ânın bana sunduğu fırsatı boşa harcamak istemedim ve yol boyunca aldığım kokulara yöneldim. İlk duyduğum, taze çiğ kokusu oldu. Nemi henüz üzerindeydi. Doyumsuz burnum hemen yakaladı onu. Tanıdık bir kokuydu.

Birden öne atıldım. Jeremy bir an sarsıldı. Niyetim sokak lambasına yaklaşıp patimi kaldırmaktı. Böylece içimdeki tüm sıvıyı dışarı bırakabilirdim. Büyük güne hazır olmalıydım! Yine de çişimin birazını mesanemde bıraktım. Bana daha sonra lazım olabilirdi.

Burada bazıları pek havalı olabiliyor. Etrafta salına salına doluşarak oraya buraya izlerini bırakıyorlar. Buna izin veremezdim. Onların her lamba altını ve duvarı işgal etmesine birilerinin engel olması gerekiyordu.

Binanın içine girdik. Burnum içerisinin sıcaklığını hemen yakaladı. Güzel kokuyordu. Yemekhane girişe yakın bir yerde olmalıydık. Etraf hâlâ kahvaltı kokuyordu.

Jeremy resepsiyon görevlisine selam verdi. Ben de iki ayağımla masanın üzerine çıktım. Masanın arkasında duranın kim olduğunu görmek istiyordum. Jeremy hemen tasmamdan asılıp, “Hayır!” diye bağırdı. Merakım içimde kalmıştı.

Sol taraftaki koridora yöneldik. Sonra sağa döndük ve yemekhane kapısının önünden geçtik. Hah, işte buradasın, yakaladım!

Açık duran yemekhane kapısına içgüdüsel olarak yöneldim. İnsanlar masaların üzerinden ekmek dilimleri ve kahvaltı parçaları alıyordu. Bana bakıp gülümsediler. Jeremy her zamanki hamlesini yaparak tasmamdan asıldı ve otoriter bir tavırla beni azarladı. Azar yedikten sonra bir köpeğin burnunda koku filan kalmıyor tabii. Ağzımın etrafını yalarken birkaç saniye daha ekmek dilimlerini düşünmeye devam ettim.

Daha sonra çıkışı olmayan bir koridora girdik. Uzun bir koridor değildi bu. Her iki yanında beş kapı vardı. O anda anladım.

Tanrım, bunlar öğrencilerin odalarıydı! Sahibim kapılardan birinin arkasında durdu. İçinde bulunduğum ânın biricikliğinin o zaman farkına vardım. Bu ânı ekmek dilimlerini düşünerek harcamamalıydım. Kalbim yerinden çıkmak üzereydi.

Jeremy sağdaki kapılardan birini enerjik bir şekilde üç kez tıklattıktan sonra açtı. Burnum ortamdaki koku değişimini hemen yakaladı. Telaştan birkaç kez kendimi yaladım. Heyecan tüm bedenimi sarmıştı. İşte, sahibimin kokusu; bundan böyle hep beraber olacağım dostumun...

O ândan sonra bu koku hayatta en sevdiğim koku olup yaşamım boyunca bana eşlik etti. Bu koku insanların yediği -fakat bizim yememizin yasak olduğu- o tatlı bisküvilerin kokusuna benziyordu. Yumuşacık bir kokuydu. Tanıdıkta.

Düşününce hâlâ daha şaşırıyorum, benim gibi tez canlı bir köpek nasıl oldu da sahibini görünce yerinde durup üzerine atlamadı?

Girişte, kıpırdamadan öylece durdum. Ânı uzatmak istiyordum belki de.

Jeremy bana bakıp, “Haydi Cross!” dedi. Avuç içiyle kendi bacağına vurarak beni hareketlendirmeye ve odanın içine yönlendirmeye çalışıyordu.

“Mario, bu Cross. Kendisi bir golden retriever. On dokuz aylık. Otuz kilo, iki gram. Irkına göre oldukça iri bir köpek. Evet genç adam, o artık senin. Bundan sonra yanından hiç ayrılmayacak.”

Jeremy odanın içindeki iki gençten birine tasmamı teslim etti. Mario uzun boylu ve zayıf bir çocuktü. Gözünde güneş gözlüğü vardı. Garip konuşuyordu. Esmerdi ve kısa saçları vardı. Yirmi yaşlarında olmalıydı. Diğer gencin adı Luis’di. Mario’dan biraz daha kısa boyluydu. Güneş gözlüğü yoktu. Kör de değildi. Jeremy’nin Mario’ya, Mario’nun da Jeremy’ye söyleyeceklerini çevirmek için orada bulunuyor olmalıydı. Luis, Mario ile anlama-

dığım bir dilde konuşuyor; Jeremy'ye yöneldiğinde ise alıştığım konuşma şekline geri dönüyordu.

Tasmamı aldığımda Mario'nun elleri titredi. Heyecanlandığı apaçıktı. Utangaç bir ifadeyle yüzüne baktım. Saklamaya çalıştığı heyecanını dudaklarını ısırarak açığa çıkarıyordu.

Birkaç saniye sonra gözlerim yerde duran bir terliğe takıldı. Kuyruğumu muzır bir şekilde sallamaya başladım ve terliğe atladım; onu alıp Mario'ya götürdüm. Jeremy ve Luis gülmeye başladı. Mario boşta duran elini başıma yaklaştırdı ve burnumu okşadı. Yaptığım şey hoşuna gitmişti belli ki. Hemen sonra o da gülmeye başladı.

Jeremy, Mario'ya etrafa bıraktığı eşyalarına dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Yaman bir toplayıcı olduğumdan, benim ulaşabileceğim yükseklikte pek bir şey bırakmasa iyi ederdi. Ayrıca ilk aylarda bana karşı sabırlı olması gerektiğini de sözlerine ekledi. Eğer bir şey çaldığımı görürse bu durumu çok önemsememiş gibi yapmalı ve çaldığım şeyi nazikçe ağzımdan çıkarmalıydı. Zamanla, ben Mario'nun sahibim olduğumu kabullenmeye başladıkça, uyarılarının tonunu yükseltebilirdi.

Luis, antrenörümün sözlerini Mario'ya çevirdi; Mario da onu onayladı. Anlaşmaları uzun sürmemişti.

Ardından Jeremy saatine baktı ve Luis'i kolundan tutarak, "Haydi Luis, sıradaki odaya git sen. Ben de diğer köpeği almak için minibüse gideceğim," dedi.

Mario ile bana sıcak bir gülümsemeyle bakıp sonra bizi odada yalnız bıraktılar.

İkimiz de telaşlı ve heyecanlıydık. Ben mekân keşfime gözlemlerimle devam ediyordum. Canım bir eşya yakalamak istiyordu. Bu en sevdiğim oyundu; bir eşya yakalamak ve iki ayaklı yaratıkların bu eşyayı benden kurtarmaya çalışmalarını sağlamak. Mario ise

bir koltuğa oturmuş öylece duruyordu. Tasmamı elinden bırakmamıştı. Enseme okşuyordu.

Odada bir yatak, bir çalışma masası ve tekli bir koltuk vardı. Cam bir kapıdan çakıl taşlarıyla kaplı, minik bir bahçeye çıkılıyordu. Sanırım tuvaletimi buraya yapacaktım. Böylece uyanır uyanmaz fazla yürümek zorunda kalmazdım. Burada rahat bir yaşamım olacaktı belli ki. Mario uyandığında tasmamı takacak, beni bahçeye çıkaracak ve ben de ihtiyacımı giderip rahatlayacaktım. Oh be! Ne güzel başlanır böyle güne!

Mario bir yandan başımı okşarken diğer yandan da anlamadığım bir dilde bir şeyler söylüyordu. Ses tonundan anladığım kadarıyla şöyle şeyler söylemekteydi:

“Pekâlâ küçük dostum. Artık birbirimizin yanından hiç ayrılmayacağız. Ben bildiğim ve yapabildiğim en iyi şekilde sana bakacağım. Sen de bana rehberlik edeceksin.”

Mario birdenbire koltuktan kalktı ve çalışma masasına ilerledi. Masada bir bilgisayar vardı. Sandalyeye oturdu ve bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladı. Kısa süre içinde ekranda bir yüz belirdi. Anladığım kadarıyla bu yüzün sahibi yirmi-yirmi iki yaşlarında bir genç kızdı. Gülümsüyordu, bana bakıyor olmalıydı.

Sahibimin konuşmasının içinde tek anladığım şey ismim oldu. Genç kız bana seslendikten sonra gülümseyerek ıslık çalmaya başladı.

Açıkçası ondan pek hoşlanmamıştım. Ses tonu samimiyetsizdi. Mario'nun sevgilisi miydi acaba? Öyleyse bile hakkındaki ilk izlenimim hiç de iyi değildi. Birkaç dakika sonra kızın yüzü kayboldu. Hiç de umurumda değildi.

Mario yeniden bir şeyler yazmaya başladı. Bu kez Mario'dan yaşça hayli büyük bir kadın yüzü ekranda belirdi. Elli yaşlarında olmalıydı. Esmerdi. Kadından birkaç saniye sonra onunla aynı yaşlarda, beyaz saçlı ve sevecen gülümsemeli bir adam görüldü.

Her ikisi de Mario ile konuştukları için heyecanlanmışa benziyordu.

Samimiyetsiz sesli kızdan nasıl hoşlanmadıysam bu kadından da pek hoşlanmadım.

Ekrandaki yüzler bana seslenmeye başladı.

“Cross, Cross...”

Mario uzun süre bu çiftle sohbet etti. Anne ve babası mıydı yoksa?

Bu ihtimalin aklıma gelmesiyle düşüncelere daldım.

Babamı hiç hatırlamıyordum, annemi ise çok az. Beni ve kardeşlerimi yalayışı hâlâ aklımda. Kardeşlerimden aklımda kalan ise kokuları. Yeni, tazecik tüy kokusu. Tatlı ve asitli bir aroma.

Üçümüzün kokusu aynı olmalıydı ama eminim annem kokularımızı birbirinden ayırt edebiliyordu. Acıktığımız zaman annemize yapışmak için nasıl kavga ettiğimizi de hatırlıyorum. Bencil ve ağlak üç küçük yavruyduk.

Annem bize karşı sakın ve sevgi doluydu. Sert karakteri yalnızca biri bize yaklaştığında ortaya çıkardı. Öyle zamanlarda hemen alarma geçerdi. Annem her daim her tehlikeye göğüs gerebilecek güçteydi.

Beni ondan çok erken ayırdılar. Sanırım şu cerrahi operasyon yüzünden. Böylece insan bir aileyle beraber yaşayabilecektim. Babamın kim olduğunu bilmiyordum. Etrafta serbest dolaşan ve üreyen bir sürü golden vardı. Babam onlardan herhangi biri olabilirdi. Köpekler için bu konu hiçbir zaman çok da önemli olmamıştır.

Biri kapıyı üç kez tıklattı. Mario kendi dilinde bir şeyler söyledi ve kapı açıldı. Mario'dan yaşça büyük biri içeri girdi. Ellili yaşlarında olmalıydı. Başında kırmızı bir kasket vardı, yanında da bir köpek. Ne sürpriz ama! Bu köpek minibüste tanıştığım golden idi.

Hemen üzerine atıldım, o da benim üzerime tabii. Sahiplerimiz önce içgüdüsel olarak tasmalarımızdan çekti. Ama bize karşı henüz fazla hoşgörülü olduklarından oynamamıza ve birbirimizi koklamamıza izin verdiler.

Mario ve kırmızı kasketli adam birkaç dakika sohbet etti. Her ikisi de hâllerinden memnun gözüküyordu. Kırmızı kasketli adam Mario'ya sağ koluyla işaret etti ve onu odadan çıkmaya davet etti.

Dördümüzün odadan çıkması pek de kolay olmadı. Küçük bir kaos yarattık. Juan da -Mario ona seslendiğinde adını öğrenmiştim- Mario gibi kördü.

Diğer golden Thor ve ben oyun oynamayı bırakmamıştık. Juan, "Hayır!" diye bağırınca kendimize geldik. Uyarıyı ânında anlamıştık.

Mario'nun odasının sağındaki odaya ilerledik. Burada bizi beyaz saçlı, yüzünde çok garip bir güneş gözlüğü taşıyan bir adam karşıladı.

Bu iki bacaklı yaratık daha tanımadan içinizin ısındığı tiplerdendi; Mario ve Juan'ın konuştuğu dilden konuşuyordu. Karakteristik bir ses tonu vardı. Konuşmasıyla gülümsemesi bir oluyordu. Onun da odasında bir köpek vardı; siyah bir labrador. Minibüste, barınaktan okula kadar beraber geldiğim arkadaşlardan bir diğerydi. Adı Kem'di.

Mario, Juan ve Julio -o sevimli adamın adı Julio idi- birbirlerinin köpeklerini keşfetmek için elleriyle bize dokunmaya başladı.

Birdenbire yeni bir karmaşa çıktı; sahiplerimiz bize dokunmak için eğildiğinde kafaları tokuştu, bizim tasmalarımız birbirine dolandı ve bu vaziyet karşısında üç adamı birden bir gülme aldı.

Biz üç köpek de sahiplerimizin eğlenceli bir oyun oynadığını zannedince kuyruklarımızı sallamaya başladık. Komedi ve karmaşa giderek artıyordu. Derken kapı çalındı ve içeri sahiplerini takiben üç köpek daha girdi. İşte karmaşanın âlâsı şimdi çıkacaktı!

Altı sahip aynı anda ve bağıra çağıra birbirleriyle konuşmaya başladı; köpekleriyle ilgili ilk tecrübelerinden bahsediyor olmalıydılar. Onlar konuşmaya devam ederken biz de kendimizi oyuna kaptırmıştık. Sonra sahiplerden biri otoriter bir bağırişla oyuna son verdi. Diğerleri de aynı ses tonuyla onu takip etti. Sonra kafalarımızı okşamaya başladılar. Böylece sakinleştik. Köpekler olarak birbirimize imalı bakışlar atıp aramızda sessizce konuştuk.

“Bu koca adamlar oyunumuzu bozdu.”

O esnada antrenörümüz Jeremy çevirmeniyle beraber içeri girdi. Sahiplerimize açıklama yapmaya gelmişti.

Jeremy altmış yaşlarında, iri yapılı bir adamdı. Sert bir görüntüsü vardı ama bize karşı -tüm yaptıklarımıza rağmen- hep sevecendi. Onunla beraber çok uzun zaman geçirmiştik. Beraber antrenman yapmış, sokaklarda gezmiş ve en önemlisi de oyun oynamıştık. Bu yüzden onu gördüğümüzde içgüdülerimize engel olamıyor, iki ayağımızın üzerinde doğrularak ondan sevgi görmeyi bekliyorduk.

Jeremy, beni Mario’ya bırakalı henüz kısa süre geçmesine rağmen, bana karşı olan tavrını değiştirmişti; farkındaydım. Artık sevgi gösterilerini bırakmış ve ortamda ben yokmuşum gibi davranmaya başlamıştı. Diğer köpeklere karşı da aynı tutum içerisindeydi. Sanırım bunu özellikle yapıyordu. Böylece tek ve sürekli sahibimin Mario olduğunu yavaş yavaş da olsa kabullenecek, Mario’nun disiplinine uyum sağlayacak ve sadece ona itaat edecektim.

Başlarda hayli zorlandıysam da Mario’ya alışmam uzun sürmedi. Onun ebedî sahibim olduğu düşüncesini çabuk kabullenmiştim.

Doğuştan şanslı bir köpek olduğumu düşünsem de hayatımdaki birçok güzel tecrübeyi rehberlik işi sayesinde yaşadığımı kabul etmeliyim. Bu iş hayatıma köklü bir biçimde yön vermişti.

Okulun barınaklarından birinde dünyaya gelmişim. Henüz üç aylıkken bir operasyon geçirdim. Bu operasyonla, beni dişi köpeklerin peşinden koşturacak ve onlarla oynaşmak için üzerlerine atlayacak hormonlardan azat edildim.

Sonra beni iki ayaklılardan oluşan bir ailenin yanına verdiler. Bir yaşıma kadar onlarla yaşadım. Daha sonra da eğitim görmem ve rehber köpek lisansı alabilmem için bir okula bırakıldım. Antrenmanlarıma burada başladım ve altı ay boyunca Jeremy ile beraber, yanından neredeyse hiç ayrılmadan, çalıştım.

Geceleri kafesimdeyken beni yetiştiren insan ailemi, çocuklarıyla parklarda nasıl oyun oynadığımızı hatırlardım sık sık. Dışarı çıktığımızda, özellikle tek köpek olarak bulunduğum ortamlarda, nasıl davranmam gerektiği konusunda bana öğrettiklerini düşünerek beyin jimnastiği yapardım. Restoranda, sinemada, tiyatrodada ya da trende kendimi hep özel hissederdim; çünkü buralarda genelde benden başka bir köpek bulunmazdı. İnsanlar beni görünce birbirleri arasında fısıldaşmaya başlar ve ilgilerini bana yöneltirlerdi. Bana selam vermek, iltifat etmek ve beni okşamak için yanıma yaklaşırlardı.

Yaşamımın asıl ilginç bölümü ise şimdi başlıyordu, bunun bilincindeydim. Bugünden itibaren hayatım anlam kazanacaktı. Kaderin bana ne sunduğundan tam olarak haberdar değildim elbette ama işte buradaydım. Henüz on dokuz aylıktım ve koca bir yaşam önümde uzanıyordu. Büyük ve muhteşem değişiklikler olacaktı, hissediyordum.